

НЕ хоче ділитись іграшками...

Літо... тепло... матусі з малюками нарешті атакували дитячі майданчики і майже з кожної пісочниці можна почути фразу: "Сашко, дай лопатку Данилу, він тобі віддасть, не будь жадноюю"! (а Сашко з усієї сили притискає лопатку до своїх грудей.).

Можливо багато хто з вас зараз здивується або навіть розчарується, особливо ті, хто є вихованцем "радянського часу", коли нас вчили бути дуже ввічливими, зі всіма ділитися і ростили з нас "зручних" дітей і, в слідство чого, багато хто з нас став "зручними" дорослими. Сучасні діти в малій ступені піддаються "радянським правилам" і це прекрасно!

Так! "Дитина не повинна ділитися своїми речами, якщо вона цього не хоче"!

Чому?

У ранньому дитинстві 1,5-2 роки дитина сприймає іграшку як продовження себе, як частину свого тіла, а не окремий неживий предмет (це також одна з причин, чому йому слід брати з собою в садок улюблену іграшку, особливо в період адаптації до саду, йому з нею спокійніше). Тому при спробі забрати у нього іграшку, йому стає погано, в якомусь сенсі навіть боляче, начебто у нього намагаються відірвати руку (на емоційному рівні звичайно).

Вихід: ви завжди промовляєте дитині "Хочеш дай, а не хочеш не давай"

Подумайте, чому в цьому випадку чужій дитині повино стати краще, ніж вашій?

Часто матері просять поділитися іграшкою своєю дитину, оскільки відчувають незручність, і виникають думки, а що подумають? Ось, мовляв, який у неї "жаднюга", виховала ж такого". Бути "поганою мамою" - це дуже боляче.

Проте варто подивитися на це з іншого боку:

Коли ви знаєте потреби дитини, коли ви не порушуєте своїх особових меж, коли ви з дитинства вчите говорити "ні", якщо він не хоче - ви вчите його любити себе - і в цьому випадку ви чудова мама!

Чи не виховуємо ми егоїста? Ні.

Так, як:

- Ви промовляєте, що він **МОЖЕ** поділитися, якщо захоче;
- Ви покажете, що можна ділитися на своєму прикладі і емоційно показувати, що це приємно;
- Ви вчите обмінюватися;
- Ви вчите домовлятися "давай почерзі".

